

Syrgethvende Møde.

Dnsdagen den 21de November Kl. 12.

Forsamlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Efter Dagsordenen gaae vi til: Fortsættelse af den igaar afbrudte anden Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1861 til 31te Marts 1862, § 10, Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, og deraf det igaar paabegyndte Affnit, som omfatter, hvad der findes i Paragraphen under B., i Forbindelse med det første af de med særegne Fonds opførte Instituter, „Folketirken“, tilligemed de dertil hørende Endringsforslag.

Barfod: Det gjør mig ondt, at hverken den ærede Rigsdagsmand for Hjerting (H. Hage) eller han fra Weile (Hammerich) ere tilstede, da det var dem, jeg vilde tillade mig væsentlig at tage Ordet imod. Imidlertid, da jeg har faaet Ordet, inden de ere komne tilstede, kan jeg ikke tage Hensyn til deres Fraværelse, men maa tillade mig at imbegaae dem, som om de vare tilstede. Den ærede Rigsdagsmand for Hjerting kaldte det Forslag, imod hvilket Endringsforslaget Nr. 18 er stillet, et Compromis mellem Præsterne, som Kirkens Repræsentanter, og Rigsdagen, som Folkets Repræsentanter. Udtrykket Compromis skal jeg nu ikke opholde mig ved; det kan maaskee være meget heldigt, dersom jeg kun forstod dets Begreb; det er mig fremmed, og jeg veed derfor ikke ret, hvad der skal forstaaes derved; men det er muligt, at naar det blev overført paa Dansk, vilde det være fuldkommen betegnende. Hvad jeg derimod skal opholde mig ved, er, at han kalder det et Compromis mellem Præsterne, som Kirkens Repræsentanter, og Rigsdagen, som Folkets Repræsentanter. Jeg veed ikke, at Præsterne ere Kirkens Repræsentanter, og jeg maa fra et lutherisk Stæde protestere imod Berettigelsen af at betragte dem som saadanne. Den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde tænke mig, at dette

Udtryk kunde være berettiget, var, om han betragtede, hvad der vilde være fuldkommen rigtigt, det hele kristelige Folk som et Folk af Præster; men jeg tvivler om, at det er i den Betydning, han har taget Udtrykket Præster, og som Følge deraf maa jeg finde det baade aldeles ulutherisk og aldeles urigtigt. Den samme ærede Rigsdagsmand meente, at der var ingen Ting iveien for at oprette en særlig Post, en særlig Konto for Folketirken, og han viste, hvorledes en anden Post, den som vedkommer Sorø, er behandlet af Rigsdagen med stor Frihed, ja, med saa stor Frihed, at, som han udtrykte sig — jeg troer, at det var en anden Rigsdagsmands (Tschernings) Ord, han gjentog — Rigsdagen havde betragtet den som en Malkeko, men den var ogsaa bleven saaledes udmalket, at den nu gav bethdelig mindre Mælk end tidligere. Han meente, at det Exempel, vi her havde paa, med hvor stor Frihed Rigsdagen havde behandlet Sorø Fond, kunde overbevise os om, at Rigsdagen ikke vilde være angst for at behandle Folketirkens Fond med samme Frihed. Men jeg skal tillade mig her at gjøre opmærksom paa en bethdelig Forskjel, som maaskee ikke strax er bleven iøinefaldende for samtlige de Herrer, og det er den, at Sorø Akademi er nu nedlagt som Akademi, og der er der ikke engang en tæt sluttet lille Rjernetrop, der i stadige og stærke Udtryk kan beklage sig over, hvad der er skeet, og hvad den frygtede for kunde skee, medens Folketirken har og vilde navnlig have, dersom den ærede Rigsdagsmands Udtryk om, at Præsterne vare dens Repræsentanter, var berettiget, en staaende Hær over hele Landet, der ganske vist stadig og daglig vilde beklage sig over de Indgreb, som Rigsdagen tillod sig i Folketirkens Eiendom, og vilde vække — man kjender Præstemagten, naar den er sat i Bevægelse — en saadan Strid og Kamp mod Rigsdagens Beslutninger i saa Henseende, at det vel kunde være, at de Rigsdagsmænd, som ikke havde en meget fast Overbeviisning, og ikke vare meget uforsvækkede af sig, vilde betænke sig 10 Gange, inden de vovede at røre ved Folketirkens saakaldte Eiendom. Jeg siger Folketirkens saakaldte Eiendom, og uagtet jeg hørte igaar ikke alene Rigsdagsmanden for Hjerting (H. Hage), men ogsaa den høitærede